

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 740/2024
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из села ... , коју заступа пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ... , против туженог Привредног друштва „Намештај Младеновић“ ДОО Врање, кога заступа пуномоћник Никола Илић, адвокат из ... , ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2576/2023 од 21.12.2023. године, у седници одржаној 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2576/2023 од 21.12.2023. године у делу којим је одбијана жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става другог изреке, у ставу петом и седмом изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2576/2023 од 21.12.2023. године у делу којим је одбачена жалба туженог као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 189/19 од 12.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила да се утврди да је била у радном односу код туженог у периоду од 23.12.2015. године до 30.06.2016. године на пословима и радним задацима ... у погону за производњу намештаја на линији израде Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи исплати на име новчаног потраживања по основу рада и то: за март 2016. године износ од 22.264,00 динара са законском затезном каматом од 01.05.2016. године до исплате, за април 2016. године износ од 20.328,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2016. године до исплате, за мај 2016. године износ од 21.296,00 динара са законском затезном каматом од од 01.07.2016. године до исплате и за јун 2016. године износ од 21.296,00 динара са законском затезном каматом од од 01.08.2016. године до исплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев у делу за исплату новчаног потраживања по основу рада за фебруар 2016. године у износу од 7.004,00 динара са законском затезном каматом од 01.04.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој накнади штету за неисплаћени топли оброк за период од 23.12.2015. године до 30.06.2016.

године и то: за март 2016. године износ од 750,00 динара са законском затезном каматом од 01.05.2016. године до исплате, за април 2016. године износ од 750,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2016. године до исплате, за мај 2016. године износ од 750,00 динара са законском затезном каматом од 01.07.2016. године до исплате и за јун 2016. године износ од 750,00 динара са законском затезном каматом од 01.08.2016. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој накнади штету за регрес за период од 23.12.2015. године до 30.06.2016. године и то: за март 2016. године износ од 750,00 динара са законском затезном каматом од 01.05.2016. године до исплате, за април 2016. године износ од 750,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2016. године до исплате, за мај 2016. године износ од 750,00 динара са законском затезном каматом од 01.07.2016. године до исплате и за јун 2016. године износ од 750,00 динара са законском затезном каматом од 01.08.2016. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове превоза и то: за март 2016. године износ од 7.480,00 динара са законском затезном каматом од 01.05.2016. године до исплате, за април 2016. године износ од 7.480,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2016. године до исплате, за мај 2016. године износ од 7.480,00 динара са законском затезном каматом од 01.07.2016. године до исплате и за јун 2016. године износ од 7.480,00 динара са законском затезном каматом од 01.08.2016. године до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да у корист тужиље уплати доприносе Фонду ПИО за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 23.12.2015. године до 30.06.2016. године, по стопи на дан уплате. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 193.724,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2576/2023 од 21.12.2023. године, потврђена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става другог изреке, у ставу петом и седмом изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована, док је у преосталом делу жалба туженог одбачена као недозовљена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 403. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија делимично недозвољена, а делимично неоснована.

Према природи тражене правне заштите ова парница спада у парнице из радних спорова. Одредбама главе XXIX Закона о парничном поступку прописана су посебна правила за поступак у парницама из радних односа, док се остале одредбе овог закона примењују када одредбама ове главе није другачије прописано (члан 436.). Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба односи на новчано потраживање када се примењује општи режим допуштености овог правног лека и тада се о дозвољености ревизије одлучује према вредности предмета спора на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Ревизијом се побија правноснажна одлука у делу за исплату новчаног потраживања. Тужба је поднета 21.09.2016. године и вредност предмета спора побијаног усвајајућег дела је 115.104,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парници из радног односа, али да није у питању статусни спор код којих је ревизија увек дозвољена према одредби члана 441. ЗПП, већ се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, а да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази новчани цензус за дозвољеност ревизије према члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог у побијаном усвајајућем делу недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

У делу којим се побија правноснажна одлука о одбачају жалбе туженог као недозвољене, ради се о решењу другостепеног суда против којег је ревизија увек дозвољена према одредби члана 420. став 3. ЗПП.

Како је жалба туженог одбачена у делу којим се побија првостепена пресуда у одбијајућем делу, правилно је другостепени суд закључио да тужени нема правни интерес да побија првостепену пресуду у том делу, јер је у том делу успео у спору, те би у овом делу била дозвољена само жалба тужиље, која није изјављена.

Сходно томе, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1 у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**